

มาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคร ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522¹

จิรวุฒิ บุญยก²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี หลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับมาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่าการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคในประเทศไทยได้รับอิทธิพลทางแนวคิดและหลักกฎหมายมาจากประเทศฝั่งตะวันตกที่ใช้ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม ในสมัยรัชกาลที่ 5 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งแนวคิดและหลักกฎหมายที่มีพื้นฐานมาจากระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมไม่สามารถให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง ผู้บริโภคยังคงต้องใช้ความระมัดระวังในการซื้อสินค้าหรือบริการด้วยตนเองไม่ให้ถูกเอารัดเอาเปรียบ หลักกฎหมายต่าง ๆ ในสมัยนั้นไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคมากนัก การตรากฎหมายในช่วงนั้นจะเน้นไปในด้านการบังคับใช้กฎหมายอาญาและกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นส่วนใหญ่

การกระทำความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิผู้บริโภคในประเทศไทยมีมากขึ้น การที่รัฐจะทำการตรวจสอบและให้ความคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับการบริโภคสินค้าหรือบริการของผู้บริโภคไม่สามารถกระทำได้อย่างครอบคลุมทั้งหมด จึงได้มีการตรากฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นมา เพื่อให้หน่วยงานของรัฐได้เข้าไปมีส่วนร่วมหรือมีกลไกในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคมีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อไม่ให้ถูกผู้ประกอบการธุรกิจกระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้มีการบัญญัติฐานความผิดและบทกำหนดโทษแก่ผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจในการเปรียบเทียบคดีได้ และให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ในการเปรียบเทียบคดีได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบคดีหรือเงื่อนไขใด ๆ ให้แก่ผู้รับมอบอำนาจตามที่เห็นสมควรก็ได้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์จรล เล็งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และ รองศาสตราจารย์ศุพร วงศ์ทองสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประกอบกับระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภค คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ได้มีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ คณะอนุกรรมการ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 จำนวน 3 คำสั่ง ดังต่อไปนี้

1. คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 17/2562 มอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ เปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและรองเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการ เปรียบเทียบคดีที่เกิดขึ้นในกรุงเทพมหานคร

2. คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 18/2562 แต่งตั้งคณะอนุกรรมการผู้มีอำนาจ เปรียบเทียบความผิดที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร และมอบหมายให้ดำเนินการ เปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะ พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการเปรียบเทียบคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดนั้น ๆ

3. คำสั่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ที่ 19/2562 มอบหมายให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น เป็นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล นายกเทศบาลเมืองพัทยา ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเปรียบเทียบเฉพาะความผิดที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้พบการกระทำความผิดและความผิดนั้นได้ เกิดขึ้นในเขตเทศบาลนั้น ๆ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ๆ และในเขตเมืองพัทยา

จากการศึกษาทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภค ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ยังไม่มีความชัดเจนและไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ยังมีปัญหาหรืออุปสรรคที่สำคัญในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภค อยู่หลายประการ ดังนี้

ปัญหาประการแรก คือ ปัญหากรณีการรับสินค้าที่เป็นอันตรายของพนักงานเจ้าหน้าที่ และคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ ตามมาตรา 5 และ มาตรา 29/9 วรรคสอง เพื่อทำลาย ก่อนที่จะมีการกระจายไปถึงผู้บริโภค เพราะกฎหมายให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ยึดหรืออายัด สินค้าได้ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หากพบตัวผู้ประกอบการหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดหรืออายัดสินค้าได้ในปริมาณพอสมควรและเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี เท่านั้น หากสินค้านั้นเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้าได้ โดยการกำหนดคนลาก หากไม่พบตัวผู้ประกอบการหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ตัวอย่างเช่น สินค้าบารากู บารากูไฟฟ้า หรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือตัวยาบารากู น้ำยาสำหรับเติม บารากูไฟฟ้าหรือบุหรี่ไฟฟ้า หรือสินค้าอุปกรณ์จัดฟันแฟชั่น หรือสินค้าของเล่นชนิดพองตัวเมื่อแช่น้ำ

หรือตัวคุณน้ำ เป็นต้น กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการรับสินค้าดังกล่าวได้ หากมีการพิจารณาโดยหลักการแล้วผู้ที่ทำการรับได้ตามกฎหมายจะต้องมีการยินยอมของเจ้าของสินค้าและมอบสินค้าให้ตกเป็นของแผ่นดิน หากไม่มีการยกให้ตกเป็นของแผ่นดินจะต้องดำเนินการฟ้องคดีต่อศาลและให้มีคำสั่งรับเท่านั้น

ปัญหาประการที่สอง คือ ปัญหากรณีอำนาจในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคมอบหมายตามมาตรา 62 เพราะกฎหมายได้มีการบัญญัติฐานความผิดและบทกำหนดโทษแก่ผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การเปรียบเทียบคดีย่อมเป็นผลร้ายและส่งผลกระทบต่อทรัพย์สินของผู้ที่กระทำ ความผิด การเปรียบเทียบคดีแก่ผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ให้ความผิดที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้ประกอบการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจในการเปรียบเทียบคดีได้ บางฐานความผิดเท่านั้น กฎหมายให้อำนาจคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในการกำหนดอัตราค่าปรับ โดยให้คำนึงถึงพฤติการณ์แห่งคดี ความเสียหายของผู้บริโภค ผลประโยชน์ของผู้ที่กระทำผิดได้รับ เพื่อให้คดีอาญาลดลงไปในชั้นพนักงานเจ้าหน้าที่หรือในชั้นก่อนพิจารณาคดี ปัญหาบทบัญญัติของกฎหมายที่ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจในการเปรียบเทียบคดีได้เฉพาะความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวหรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ย่อมเป็นผลกระทบต่อทรัพย์สินและเสรีภาพยิ่งกว่า รวมทั้งเป็นการเพิ่มปริมาณคดีขึ้นสู่ศาล คนล้นคุก งบประมาณของรัฐ และการลงบันทึกในประวัติอาชญากรรม ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวยังขาดความสมเหตุสมผล หากพิจารณาถึงลักษณะของการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว จะเห็นได้ว่าลักษณะของการกระทำความผิดไม่ใช่ความผิดที่ได้เกิดขึ้นจากเจตนาชั่วร้ายของผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย แต่เป็นเพียงความผิดที่เกิดขึ้นจากการที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้เท่านั้น

ปัญหาประการที่สาม คือ ปัญหาการตรวจสอบและการถ่วงดุลอำนาจของพนักงานสอบสวนตามมาตรา 62 เพราะการที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายให้พนักงานสอบสวนในการเปรียบเทียบคดีได้ ย่อมเป็นการบ่งชี้ให้เห็นถึงปัญหาและลักษณะในการเปรียบเทียบคดีที่อาจไม่ชอบด้วยกฎหมาย การที่กฎหมายให้อำนาจในการใช้ดุลพินิจดังกล่าวเป็นลักษณะของการให้อำนาจหน้าที่ถึงดุลการหากพิจารณาจากกฎหมายที่ให้อำนาจพนักงานสอบสวนในการเปรียบเทียบคดีแล้ว จะเห็นได้ว่ามีลักษณะเป็นการให้ดุลพินิจมากเกินไปและอาจนำไปสู่การใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายหรืออาจใช้การเปรียบเทียบคดีเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือผู้ประกอบการธุรกิจหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายให้หลุดพ้นจากการชำระค่าปรับ ตลอดทั้งในการเปรียบเทียบคดีของพนักงานสอบสวนโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

ในฐานะผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกลับไม่มีการตรวจสอบและการถ่วงดุลอำนาจของพนักงานสอบสวนในการเปรียบเทียบคดีโดยองค์กรของรัฐ

ปัญหาประการที่สี่ คือ ปัญหาการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำของคณะกรรมการและเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้มีอำนาจเปรียบเทียบคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง และ มาตรา 63 โดยการกำหนดอัตราค่าปรับแก่ผู้ประกอบการหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ให้คณะกรรมการและเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำภายในกรอบของกฎหมาย ซึ่งในฐานความผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดเป็นความผิดและบทกำหนดโทษแก่ผู้ประกอบการหรือผู้ต้องหาที่ได้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายว่าจะต้องระวางโทษปรับไม่เกินที่กฎหมายกำหนดนั้น โดยมีการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นสูง แต่ไม่มีการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำไว้ การกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำโดยคณะกรรมการและเจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดนั้น จึงเกิดปัญหาที่ค่อนข้างมาก เนื่องจากว่าตัวกฎหมายจะเปิดช่องว่างและความห่างของอัตราค่าปรับขั้นต่ำที่จะกำหนดลงได้ สำหรับความผิดในฐานนั้น ๆ โดยคณะกรรมการและเจ้าพนักงานท้องถิ่นในส่วนภูมิภาคจะมีการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำที่มีความแตกต่างค่อนข้างสูง หากพิจารณาเปรียบเทียบกับกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนกลางเป็นผู้กำหนด

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ผู้ศึกษาพบว่ามิข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการริบสินค้านั้นเป็นอันตรายของพนักงานเจ้าหน้าที่และคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ เพื่อทำลาย เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โดยให้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความในตามมาตรา 5 (2) และ มาตรา 29/9 วรรคสอง ดังนี้

มาตรา 5 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(2) คำน ยึดอายัด หรือริบสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่นที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 29/9 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์ เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าชิ้นนั้นเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา 30 หรือตามกฎหมายอื่น หรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตรายให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบการผลิตเพื่อขาย ตั้งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้าหรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ ริบและทำลายสินค้านั้นดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศ

ที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี

2. ปัญหาอำนาจในการเปรียบเทียบคดีผู้บริโภคมอบหมาย เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย หรือผู้ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมาย เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หมวด 4 เรื่อง บทกำหนดโทษ โดยให้แก้ไขเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 62 ดังนี้

มาตรา 62 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ทุกฐานความผิด และในการนี้ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือ คณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนด หลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่เป็นการเป็นสินค้าอันตรายและเป็นการกระทำความผิดซ้ำให้ร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อดำเนินคดี ตามกฎหมาย

3. ปัญหาการตรวจสอบและการถ่วงดุลอำนาจของพนักงานสอบสวนในการเปรียบเทียบคดี ผู้บริโภค เห็นควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคว่าด้วยหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการเปรียบเทียบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โดยให้แก้ไขเพิ่มเติม ข้อความในข้อ 11 ดังนี้

ข้อ 11 เมื่อเปรียบเทียบเสร็จและได้รับชำระเงินค่าปรับแล้ว ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบบันทึก การเปรียบเทียบ ตามแบบ คคป. 4 ทำระเบียบนี้ โดยให้จัดทำประวัติผู้กระทำความผิด (ผู้ต้องหา) ตามแบบ คคป. 5 ทำระเบียบนี้ ทั้งนี้ ให้รายงานผลการเปรียบเทียบคดีและส่งสำนวนบันทึกการ เปรียบเทียบคดีให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

4. ปัญหาการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำของคณะอนุกรรมการและเจ้าพนักงานท้องถิ่นผู้มีอำนาจ เปรียบเทียบคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร เห็นควรให้มีการกำหนดอัตราค่าปรับขั้นต่ำ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 หมวด 4 เรื่อง บทกำหนดโทษ โดยให้คณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคกำหนดบัญชีอัตราค่าปรับ

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักงานนายกรัฐมนตรี. สคป. กับการคุ้มครองผู้บริโภค

พิมพ์ครั้งที่ 19 นนทบุรี: โรงพิมพ์ รุ่งแสงทอง พรินติ้ง จำกัด, 2564.

สุขุม ศุนินิตย์. คำอธิบายกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2556.

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 96 ตอนที่ 72 วันที่ 4 พฤษภาคม 2522.